

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 10 kwietnia 2019 r.

W pozwie wniesionym w dniu 26 października 2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Funduszu Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., wniósł o zasądzenie od pozwanej A. O. kwoty 3.170,78 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych w wysokości 40 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 listopada 2014 r. nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. - wobec pozwanej, wynikające z umowy pożyczki z dnia 8 kwietnia 2016 r. nr (...). Wskazano, że pozwana otrzymała kwotę pożyczki i zobowiązała się do jej zwrotu wraz z należnościami ubocznymi na warunkach określonych w umowie. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną z postanowień umowy, strona powodowa pismem z dnia 25 września 2017 r. wypowiedziała pozwaną przedmiotową umowę pożyczki, w wyniku czego całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 23 października 2017 r. Wyjaśniono, że na dochodzoną pozew kwotę składają się 3.167,18 zł tytułem niespłaconej należności głównej, 3,60 zł tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia 25 października 2017 r. liczonych od niezapłaconej należności głównej (pozew –k. 2-5; pozew na urzędowym formularzu – k.9-10v.).

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 22 listopada 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. VI Nc-e 2071141/17, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (postanowienie – k.6).

Pozwana A. O. nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie złożyła wyjaśnień w sprawie - ustnie ani na piśmie. Pozwana nie żądała również przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności. Nie stawiała się też na termin rozprawy, o którym została prawidłowo zawiadomiona (zawiadomienie- k.37; potwierdzenie odbioru – k.42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2016 r. A. O. działając jako konsument zawarła z przedsiębiorcą (...) Sp. z o.o. z siedziba w G., jako pożyczkodawcą, umowę pożyczki nr (...).

Na podstawie tej umowy (...) Sp. z o.o. zobowiązała się przenieść na rzecz A. O. kwotę 4.720 zł tytułem pożyczki pieniężnej z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, zaś ona zobowiązała się uiścić przewidzianą w umowie prowizję w wysokości 2.360 zł oraz zwrócić kwotę pożyczki wraz z należnymi odsetkami umownymi w 36 ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych najpóźniej do dnia 23 każdego miesiąca, z zastrzeżeniem, że termin płatności pierwszej raty przypadał na dzień 23 maja 2016 r. Wysokość każdej raty w chwili zawarcia umowy wynosiła 152 zł, za wyjątkiem ostatniej raty, która wynosiła 190,61 zł. Kwoty rat pożyczki miały być spłacane zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki przekazanym pożyczkobiorcy przy zawarciu umowy.

Kwota prowizji z tytułu udzielenia pożyczki w kwocie 2.360 zł była potrącana z kwoty pożyczki brutto. Stopa oprocentowania w dniu zawarcia umowy pożyczki wynosiła 10% w stosunku rocznym i odpowiadała dwukrotności wysokości odsetek ustawowych, stanowiących sumę stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. Wysokość stopy referencyjnej NBP w dniu zawarcia umowy wynosiła 1,5% w stosunku rocznym. Suma odsetek umownych od udzielonej pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosiła 790,16 zł.

Umowa została zawarta na czas określony, tj. do dnia 23 kwietnia 2019 r.

Całkowita kwota kredytu odpowiadała kwocie pożyczki netto wynoszącej 2.360 zł. Ustalony w dniu zawarcia umowy całkowity koszt kredytu wynosił 3.150,16 zł, na który składały się kwota prowizji oraz suma należnych odsetek umownych naliczonych od kwoty pożyczki brutto. Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta w dniu zawarcia umowy wynosiła 5.510,16 zł.

Każda rata pożyczki, która nie została spłacona w terminie wynikającym z umowy stanowiła od dnia następnego zadłużenie przeterminowane. Od kwoty kapitałowej części zaległej raty, pożyczkodawca miał prawo naliczać od tego dnia odsetki za opóźnienie (odsetki karne) według zmiennej stopy procentowej, odpowiadającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, stanowiących sumę stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Stopa odsetek za opóźnienie według stanu na dzień zawarcia umowy wynosiła 14%. Skutkiem powstania zadłużenia przeterminowanego mogło być wypowiedzenie umowy lub wystąpienie przeciwko pożyczkobiorcy na drogę postępowania cywilnego.

Pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę ze skutkiem na dzień pierwszego terminu płatności raty, przypadającego po upływie 14 dni od dnia złożenia pożyczkobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, w przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę ze spłatą co najmniej dwóch pełnych rat pożyczki, pomimo podjęcia przez pożyczkodawcę co najmniej jednej czynności windykacyjnej

(umowa pożyczki – k.17-18; dyspozycja uruchomienia pożyczki – k.19; wniosek o produkt pożyczkowy – k.19v.-20; harmonogram spłat – k.20v.; formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumpcyjnego – k.21-22v.)

Dnia 26 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności przyszłych w ramach procesu sekurytyzacji, w tym wierzytelności wobec A. O. z tytułu ww. umowy pożyczki.

(umowa sprzedaży wierzytelności przyszłych w ramach procesu sekurytyzacji – k.24-25v.; wyciąg z listy wierzytelności – k.26-26v.)

Pismem z dnia 25 września 2017 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. poinformował A. O., że zaległość w spłacie pożyczki wynosi 456,21 zł, w tym przeterminowana należność główna w kwocie 381,72 zł, odsetki umowne w kwocie 69,69 zł i odsetki za opóźnienie w kwocie 4,80 zł. Ponadto wskazano, że wartość zadłużenia przewyższa dwie pełne raty pożyczki, a dotychczasowe czynności windykacyjne okazały się bezskuteczne. Wobec tego wypowiedziano ww. umowy pożyczki za skutkiem na dzień pierwszego terminu płatności raty przypadającej po upływie okresu 14 dni od dnia złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu, licząc od dnia doręczenia tego pisma. Jednocześnie wezwano pożyczkobiorcę do zwrotu pozostałej do spłaty kwoty pożyczki wraz z odsetkami naliczonymi od dnia, w którym upływa okres wypowiedzenia.

(oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki – k.27)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c.. Z uwagi na niestawiennictwo pozwanej na wyznaczony termin rozprawy oraz nie zajęcie stanowiska w sprawie przyjął za prawdziwe twierdzenia strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i piśmie procesowym doręczonym przed rozprawą. Sąd nie znalazł podstaw by uznać, że okoliczności te budzą wątpliwości lub że zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie ziściły się przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwana A. O. nie stawiła się na rozprawę wyznaczoną na dzień 27 marca 2019 r., nie ustosunkowała się do żądania pozwu, nie złożyła wyjaśnień w sprawie, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swą nieobecność. W takim wypadku, zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., sąd wydaje wyrok zaoczny. Natomiast przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, które to domniemanie zastępuje postępowanie dowodowe. Oznacza to, że

sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż strona powodowa w drodze cesji wierzytelności z dnia 26 listopada 2014 r. nabyła przysługę wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikające z umowy pożyczki zawartej w dniu 8 kwietnia 2016 r. pomiędzy pozwaną a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Na potwierdzenie powyższego strona powodowa dołączyła kserokopię umowy sprzedaży i wyciąg z listy wierzytelności. Wskazane dokumenty potwierdzają zatem, że stronie powodowej przysługuje w niniejszej sprawie legitymacja materialna czynna. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś § 2 powołanego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Ponadto Sąd na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, tj. umowy pożyczki wraz z załącznikami w postaci oświadczenia o odstąpieniu od umowy, dyspozycji uruchomienia pożyczki, wniosku o produkt pożyczkowy, harmonogramu spłat i formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumpcyjnego, nie miał wątpliwości, że pozwana w dniu 8 kwietnia 2016 r. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki pieniężnej. Zgodnie z treścią tej umowy kwota pożyczki netto wynosiła 2.360 zł, zaś całkowity koszt pożyczki stanowił kwotę 3.150,16 zł, w którego skład wchodziły: prowizja w wysokości 2.360 zł oraz odsetki umowne naliczana o kwoty udzielonej pożyczki wynoszące 10% w stosunku rocznym. Zatem cała kwota do zapłaty z tytułu ww. umowy wynosiła łącznie 5.510,16 zł.

Co więcej Sąd nie miał również wątpliwości, iż pozwana nie wywiązywała się z warunków ww. umowy i nie regulowała w terminie wymaganych rat kapitałowo - odsetkowych, co w konsekwencji doprowadziło do powstania zadłużenia.

Jednakże niektóre zapisy ww. umowy wzbudziły wątpliwości Sądu odnośnie ich zgodności z przepisami ustawy, a w konsekwencji co do zakresu odpowiedzialności pozwanej wobec strony powodowej.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ponadto, w niniejszej sprawie w odniesieniu do umowy z udziałem konsumenta jako pożyczkobiorcy zastosowanie mają również przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, obowiązujące w chwili zawarcia przedmiotowej umowy (tj. Dz.U. z 2014 r. poz.1497) znowelizowane ustawą o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1357). Bowiem zgodnie z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Zasady co do terminów i wysokości spłat kwoty pożyczki oraz oprocentowania umownego i odsetek karnych, zostały uregulowane przez strony w umowie.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu żądanie zapłaty kapitału pożyczki i odsetek umownych naliczonych od kwoty udzielonej pożyczki. Natomiast w ocenie Sądu niezasadne było żądanie zapłaty kwoty 2.360 zł tytułem prowizji za udzieloną pożyczkę.

W niniejszej sprawie pierwotny wierzyciel jest przedsiębiorcą zgodnie z art. 43¹ k.c. zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a pozwana jest konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c.. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 8 kwietnia 2016 r. były dla pozwanej wiążące. Sąd bowiem ma obowiązek dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz

tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 r., sygn. VI Ca 228/07, LEX).

W ocenie Sądu postanowienie przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono wysokość prowizji z tytułu udzielenia pożyczki na kwotę 2.360 zł uznać należy za stanowiącą niedozwoloną klauzulę umowną w myśl art. 385¹ § 1 k.c.

Zgodnie z treścią przywołanego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., sygn. I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., sygn. I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., sygn. I CSK 173/06, LEX nr 395247). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście od typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi.

Zdaniem Sądu, przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji

Umowa łącząca strony przewidywała obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę prowizji za udzielenie pożyczki, która jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, pobieranym za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, co więcej - art. 5 pkt 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1528 ze zm.) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien jednak o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami poinformować kredytobiorcę. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Dodatkowo wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Zatem przedsiębiorca może w umowie ustanowić pewne opłaty związane z przygotowaniem do zawarcia umowy i jej obsługą, jednak nie może tego czynić w sposób dowolny, zupełnie odbiegający od rzeczywistych kosztów. Czynności te nie mogą bowiem stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy.

Trzeba podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385 § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienia umowne, które pod postacią

opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego.

W przedmiotowej sprawie prowizja za udzielenie pożyczki została określona na kwotę 2.360 zł. Wskazana w umowie opłata została podzielona stosownie do okresu trwania umowy i była pobierana każdorazowo wraz comiesięczną ratą pożyczki. Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do drastycznego naruszenia interesów konsumenta. Wskazać przy tym należy, że wprawdzie sporna opłata została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega ograniczeniom. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej prowizji są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki pożyczkobiorcy – pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona kwota prowizji w wysokości 2.360 zł stanowi 1/2 kwoty udzielonej pożyczki - 4.720 zł. Tak wysoka prowizja nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w rzeczywistych kosztach związanych zawarciem umowy pożyczki i jej obsługą.

Zastrzeżenie tego rodzaju zawyżonych opłat, za samo udzielenie pożyczki, zmierza do obejścia przepisów regulujących wysokość odsetek maksymalnych, tj. art. 359 § 2¹ k.c., stanowiącego, iż maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Ponieważ tego rodzaju zabieg został zastosowany w obrocie konsumenckim, doszło niewątpliwie do naruszenia interesów konsumenta. Podstawa do naliczania wynagrodzenia w postaci odsetek i prowizji nie jest bowiem tożsama. Odsetki stanowią bowiem wynagrodzenie za czas korzystania z kapitału. Prowizja zaś jest jednorazowym wynagrodzeniem za udzielenie kapitału. Pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został także wyrażony w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt V ACa 622/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone we wskazanym orzeczeniu, iż postanowienia umowne wprowadzające obok odsetek maksymalnych wygórowaną prowizję, nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych.

Tym samym w ocenie Sądu trzeba stwierdzić, iż zawarte w umowie postanowienia dotyczące pobierania wygórowanej prowizji z tytułu udzielenia pożyczki, stanowią niedozwolone klauzule umowne i nie wiążą pozwanej. Zatem roszczenie strony powodowej w zakresie kwoty 2.360 zł pozbawione było podstawy prawnej i podlegało oddaleniu w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż pozwana była zobowiązana co do zasady do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy wyłącznie kwoty 807,18 zł tytułem nieuregulowanego kapitału pożyczki oraz kwoty 3,60 zł tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od niezapłaconych należności.

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowił art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek może być określona umową albo też może wynikać z przepisów prawa. Stosownie do treści art. 481 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Sąd uznał, że z uwagi na skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki na podstawie § 12 ust. 1 umowy, na skutek pozostawania przez pozwaną w zwłóce ze spłatą dwóch pełnych rat pożyczki, roszczenie dochodzone w pozwie stało się wymagalne w dniu 23 października 2017 r., a więc od dnia następnego tj. 24 października 2017 r. stronie powodowej przysługiwało roszczenie o odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 810,78 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu (pkt 3 sentencji wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wniosła o zasądzenie kwoty 3.170,78 zł, zaś uwzględniono żądanie w zakresie kwoty 810,78 zł. Zatem strona powodowa wygrała proces w 26%, zaś pozwana w 74%. Strona powodowa poniosła łącznie koszty procesu w wysokości 1017 zł, na które składały się opłata od pozwu – 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 900 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). W związku z wynikiem postępowania, skoro strona powodowa wygrała proces w 26%, to pozwana powinna zwrócić jej kwotę 264,62 zł (1017x26%) tytułem poniesionych kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)